

ξας, εἶνε τότε ἄξιος μεγαλυτέρας ἀκόμη περιφρο-
νήσεως ! Τέλος πάντων, ἂς λείψουν τὰ λόγια καὶ
κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ λάβετε τὰ μέτρασας !

— Μὰ τί μπορῶ νὰ κάμω ἐγὼ κυρία ; Δὲν
εἴσθε μονάχα· σεις ποὺ παραπονεῖσθε, ὅλοι παρα-
πονούνται. — τί θέλετε νὰ τοῦ κάμω ; πηγαίνει
στοῦ δωμάτιο τοῦ κι' ἀρχίζει νὰ τονε ντροπιάζει
καὶ τοῦ λές : « Ἀντίθα Ἰδάνος ! Φοβήθητε τὸ
Θεό ! Ντροπή εἶνε ! » κι' αὐτὸς ἀμέσως ἐτοιμάζε-
ται γιὰ γροθιές καὶ μὲ διάφορες λέξεις : « Σοῦ
πέρνει ὁ διάβολος τόν... καὶ τὰ λοιπά. Ἄσχημα
καμώματα ! Ἐμπνὰ τὸ πρωὶ καὶ ἀρχινᾷ καὶ περι-
πατεῖ στοῦ κοριδῶρ, μὲ συμπάθειο μὲ τὰ ἐσώρουχά
του. Ἡ πέρνει τὸ περιστροφὸ μεθυσμένος κι' ἀρ-
χινᾷ νὰ φυτεύῃ σφαίρες στὸν τοίχο. Τὴν ἡμέρα
μεθοκοπᾷ, τὴν νύχτα χαρτοπαίζει... κ' ὅστερ' ἀπὸ
τὸ χαρτὶ καυγάδες... Ντρέπομαι πιά καὶ τοὺς
νοικάριδες !

— Καὶ γιατί δὲν τὸν διώχνετε τὸν τιποτένιον ;

— Καὶ σαλεύει αὐτὸς ἀπ' ἐδῶ ; Χρωστᾷ τρία
μηνιάτικα, μὰ καὶ ποιὸς τοῦ γυρεύει τὰ λεπτά ;
Ἄς μᾶς κάμῃ μονάχα τὴ χάρι νὰ φύγῃ... Ὁ εἰ-
ρηνοδίκης τὸν κατεδίκασε ν' ἀδειάσῃ τὸ δωμάτιο,
αὐτὸς ὁμῶς ἔκαμε καὶ ἀνακοπή, καὶ ἔφει κ'
ἔτσι τραβᾷ ἢ δουλεῖα... Μήτε τὸ διάβολο ν' ἀπαν-
τήσῃ, μήδὲ τὸ σταυρὸ σου νὰ κάμῃς ! Θεέ μου
καὶ τί ἄνθρωπος ! Νέος, ἔμορφος, ἐξυπνος... Ὅταν
δὲν εἶνε πιομένος, καλύτερος ἄνθρωπος ἀπ' αὐτὸν
δὲν ὑπάρχει. Τίς προάλλες ποὺ δὲν ἦταν μεθυ-
σμένος ὅλημέρα καθότανε κ' ἔγραφε γράμματα
στοὺς γονεῖς του.

— Κακόμοιροι γονεῖς ! — εἶπε στενάζουσα ἡ
συνταγματάρχαινα.

— Πράγματι, κακόμοιροι ! ἂμ' εὐχάριστο
πράγμα εἶναι νὰ ἔχῃς ἓνα τέτοιον κηφήνα ; Καὶ
τόνε βρίζουν, κι' ἀπὸ τὸ δωμάτιο τόνε διώχνουν,
καὶ δὲν περνᾷ μέρα ποὺ νὰ μὴ δικάζεται γιὰ
σκάνδαλο. Δυστύχημα !

— Ἡ καχομοίρα, ἡ δυστυχημένη, ἡ γυναῖκά
του ! εἶπεν ἀναστενάζουσα ἡ συνταγματάρχαινα.

— Δὲν εἶνε παντρεμένος, κυρία. Αὐτὸ μονάχα

τοῦ ἔλειψε ! Ἄς εἶχε τὸ κεφάλι τοῦ γερὸ καὶ δὲν
ἐπεύραζε.

Ἡ συνταγματάρχαινα διήλθε τὸ δωμάτιον ἀπὸ
γωνίας εἰς γωνίαν.

— Δὲν εἶνε παντρεμένος εἶπατε ; — ἠρώτησε.

— Ὅχι, κυρία.

Ἡ συνταγματάρχαινα διήλθε καὶ πάλιν τὸ δωμά-
τιον ἀπὸ γωνίας εἰς γωνίαν καὶ ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον.

— Χμ !... Δὲν εἶνε παντρεμένος... — εἶπε σκε-
πτομένη. — Χμ !... Αἴλια, Μήλα, μὴν κάθεσθε
στοῦ παράθυρο — κάμνει διαπεραστικὸν ἀέρα ! Τί
κρίμα ! Νέος ἄνθρωπος καὶ ν' ἀφίσῃ τὸν ἑαυτό
τοῦ νὰ γείνη ἔτσι ! Καὶ γιατί ὅλ' αὐτά ; Γιατί
δὲν εἶχε καλὴν ἐπιρροήν ! Δὲν ἔχει μητέρα ποῦ
νά... Λοιπὸν δὲν εἶνε παντρεμένος ; Ἀμ' βέβαια,
ἔτσι εἶνε... Σὰς παρακαλῶ, κάμετέ μου τὴν χάρι,
— ἐξηκολούθησεν ἡ συνταγματάρχαινα ἡπίως,
σκεφθεῖσα : — πηγαίνετε καὶ παρακαλέσατέ τον
ἐξ ὀνόματός μου νά... μὴν ἐκτρέπεται εἰς ἐκφρά-
σεις. Πῆτε του : ἡ συνταγματάρχαινα Νασσατό-
ρην παρακαλεῖ. Κάθεται, πητὲ του, μὲ τῆς κόρες
της εἰς τὸ δωμάτιον 47 ἤλθε ἀπὸ τὸ κτήμᾳ της...

— Ποῦ καλὰ.

— Ἔτσι νὰ τοῦ πῆτε : ἡ συνταγματάρχαινα
μὲ τῆς κόρες της... Ἄς ἔλθῃ τουλάχιστον νὰ ζη-
τήσῃ συγγνώμην... Ἐμεῖς τὸ ἀπόγευμα εἴμεθα
πάντα σπίτι. Ἀχ, Μήλα, κλείσε τὸ παράθυρο !

— Τί θέλετε τί γυρεύετε, μαμὰ μ' αὐτὸν τόν...
μεθύστακα ; — εἶπε ἡ Αἴλια ἅμα ὡς ἔφυγεν ὁ ξε-
νοδόχος. — Ἡύρατε ποτὸν νὰ προσκαλέσετε, ἓνα
μέθυσον, ἓνα θορυβοποιόν, ἓνα κουρελιάργη !

— Ἀ, μὴν τὸ πῆς, ma chère !... Ἐσεῖς αἰω-
νίως τὰ ἴδια λέτε, καθήστε λοιπὸν καὶ περιμέ-
νετε γαμπρό ! Τί τάχα ; Ὅτι καὶ νὰ εἶνε ὁ ἄν-
θρωπος, δὲν πρέπει νὰ τὸν περιφρονοῦμε... Κάθε
χορτάρι πρὸς ὄφελος τοῦ ἀνθρώπου εἶνε. Ποιὸς
ξεύρει ; — εἶπε ἀναστενάζουσα ἡ συνταγματάρ-
χαινα περιβάλλουσα μὲ ἔμφροντι βλέμμα τὰς θυ-
γατέρας της. — Ἰσως ἐδῶ ἐγκτεται ἡ τύχη σας.
Ντυθῆτε λοιπὸν γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον...

(Ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ) ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

A. Aublet

Ὁ τυφλὸς